

Γενάρης του 2006. Πέρασαν είκοσι ολόκληρα χρόνια από τότε που κυκλοφόρησε το πρώτο τεύχος του περιοδικού antifa! -το θαυμαστικό στον τίτλο υπονοούσε «ναι ρε, antifa!», μια θέση που έκτοτε υιοθέτησαν αμέτρητοι τύποι και τύπισσες. Ξεφυλλίζοντας πρόσφατα εκείνο το πρώτο τεύχος, το βλέμμα μας έπεσε στην ολιγόλογη αυτοπαρουσίασή του. Ένα μικρό μόνο κουτάκι στη σελίδα δύο που έγραφε: «Το *antifa!* είναι ένας αντιφασιστικός πυρήνας που συστάθηκε μετά το πογκρόμ της 4ης Σεπτέμβρη 2004 για να σταθεί ενάντια στις ιδεολογίες του φασισμού του εθνικισμού και του ρατσισμού, δίχως βέβαια να ξεχνά και τους σιχαμένους φορείς τους. Το *antifa!* συνεννοείται και συνεργάζεται με άλλους αντιφασιστικούς πυρήνες από γειτονιές της πόλης. Το έντυπο που κρατάς στα χέρια σου έχει στόχο τη διάδοση αντιφασιστικών νέων και ιδεών. Το ένα ευρώ που πλήρωσες για να το πάρεις, θα χρησιμοποιηθεί για την έκδοση του επόμενου τεύχους». Συνεπείς στις εξαγγελίες τους μεν, αλλά οι συντελεστές ούτε που θα μπορούσαν να φανταστούν τότε ότι εκείνο το 16σέλιδο έντυπο θα περπατούσε 100 ολόκληρα τεύχη! Και σε τι εποχές...

Με την ευκαιρία της συμπλήρωσης 100 τευχών, στήσαμε μια συζήτηση ανασκόπησης, ακολουθώντας μια περιοδολόγηση της εικοσάχρονης πορείας του περιοδικού που –πώς αλλιώς;- είναι στενά δεμένη με τα «μεγάλα» εξωτερικά γεγονότα. Την παραθέτουμε συντομευμένη εδώ. Και καλώς εχόντων, τον προσεχή Σεπτέμβριο θα έχουμε έτοιμη μια ειδική, συλλεκτική έκδοση για τα 100 τεύχη. Με λίγα λόγια, θα τιμήσουμε όπως πρέπει εκείνο το ολιγόλογο κουτάκι και τα μονόευρα που δόθηκαν για το επόμενο τεύχος.

Στο μεταξύ, από τις αρχικές εξαγγελίες κάποια πράγματα άλλαξαν και άλλα έμειναν σταθερά ίδια. Ως προς τους σκοπούς, η «διάδοση αντιφασιστικών νέων και ιδεών» εξελίχθηκε με τα χρόνια σε μάχη για τη συγκρότηση συλλογικής αυτόνομης αντίληψης του κόσμου. Ως προς τη μέθοδο οργάνωσης όμως, η ιστορία του περιοδικού είναι πρωτίστως μια ιστορία σφιχτά δεμένη με τις antifa ομάδες. Δίχως αυτές άλλωστε, δεν θα είχε λόγο ύπαρξης.

2006-2009, περίοδος πρώτη: Το περιοδικό στα πρώτα του βήματα

Α: Αν τα λέω καλά, από τότε μόνο δύο είναι στην τωρινή συντακτική ομάδα (στο εξής σ.ο.). Και άλλοι δύο που τότε το παρακολουθούσαν απ' έξω.

Κ: Καλά τα λες. Την περίοδο αυτή αυτοδιαλύθηκαν τα Μητροπολιτικά Συμβούλια και δημιουργήθηκε η «συνέλευση ενάντια στην ειρήνη». Ταυτόχρονα, έπεσε η ιδέα για τη δημιουργία antifa ομάδων. Αυτό ήταν μεγάλη αλλαγή. Από την άποψη ότι το οργανωτικό της αυτονομίας άρχισε να απλώνει και να εντάσσει καινούριο κόσμο. Ειδικά στο antifa μπήκε πολύς νέος κόσμος. Και αυτό είναι μία από τις αιτίες που έφερε τριγμούς στο εσωτερικό. Δηλαδή, έμπαιναν καινούριοι άνθρωποι έφερναν νέα ερωτήματα, νέες ανάγκες. Και διάφορες ιδέες έπρεπε να ξανασυζητηθούν. Τα παλιότερα σχήματα της αυτονομίας είχαν τους δικούς τους συσχετισμούς. Πολύ γρήγορα δηλαδή ήλθαν σε –μην πω σύγκρουση- αλλά σε τριβή αυτά τα ταυτόχρονα οργανωτικά. Εντωμεταξύ, στο πεδίο του έντυπου λόγου της αυτονομίας, κυκλοφορούσε το «Midnight Rebel» και το «Αυτό/» που είχε αναλάβει το ρόλο να είναι το έντυπο της federaction (ομοσπονδία αυτόνομων ομάδων). Οπότε το περιοδικό antifa έρχεται σαν ένα τρίτο περιοδικό. Και κατά κάποιο τρόπο διαδέχεται το περιοδικό Αυτό/, όταν το τελευταίο σταμάτησε το 2009.

Το περιοδικό λοιπόν έπεσε σαν ιδέα και έβγαινε από όλη την ομάδα antifa!. Πατούσε πάνω στη φόρμα 24 επί 34 εκατοστά- διχρωμία, και σε δύο επίπεδα: να μιλήσει πιο οργανωμένα για διάφορα θέματα, αλλά έχει και πολλή δρομίσια εμπειρία, σκίτσα κλπ. Κινούταν στην ιδέα της ενοχοποίησης του φασισμού και του πατριωτισμού. Τα πρώτα τεύχη κυκλοφόρησαν σε πολύ μεγάλο τιράζ, ενδεικτικά το πρώτο τεύχος τυπώθηκε σε 1.000 αντίτυπα και εξαντλήθηκε. Πάει να πει ότι «ο λαός» κάτι περίμενε απ' αυτό.

Χ: Στις πρώτες εκδηλώσεις του antifa, 2006-2007, το βασικό επιχείρημα του χώρου ήταν ότι δεν υπάρχουν φασίστες στην Ελλάδα. Και άρα «με τι θα ασχοληθείτε»; Το οποίο είναι τρελό! Γιατί το μοναδικό αυτόνομο πράγμα που έκανε ο χώρος στην Ελλάδα, χωρίς την αριστερά, από μόνος του, ήταν ο αντιφασισμός και να κυνηγιέται με τους φασίστες στις πλατείες. Μάλλον, δεν άρεσε αυτό το υπονοούμενο του antifa, της αυτονομίας δηλαδή, ότι άμα κάνεις αυτό δεν έχει να πας στην αντιπαγκοσμιοποίηση μετά.

Α: Εσείς οι δύο που δεν ήσασταν τότε στη σ.ο., πώς το βλέπατε;

Κρ: Εγώ μπήκα στο antifa κάπου στα τέλη του 2007. Ήταν έντονα αντιναζί το περιοδικό. Κατά τα άλλα, σαν μικρός που ήμουν τότε, μου 'χε κάνει εντύπωση ένα κείμενο για το Πολυτεχνείο του 1973, ότι δεν ήταν όλοι ένα πράγμα. Είχε (μελλοντικούς) Υπουργούς στα μετόπισθεν και εργατική τάξη στην πρώτη γραμμή. Δηλαδή, κατέρριπτε μύθους που είχα στο κεφάλι απ' το σχολείο.

Π: Εγώ που επίσης τότε δεν ήμουν στη σ.ο., μου έκαναν εντύπωση τα κείμενα που χλεύαζαν τον εθελοντισμό στους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2004, εικόνες σαν τον Σούπερμαν της εθνομαλακίας (μαλάκας ντυμένος με γαλανόλευκη) ή τα κείμενα του τύπου «πήγαμε και κατεβάσαμε φασιστικές καρτολίνες στους Αμπελόκηπους, πετύχαμε έναν φασίστα, είχαμε μανούρα». Δεν συνηθίζονταν να γράφονται τέτοια πράγματα, δηλαδή να βγάζουμε από την εμπειρία κάτι, να σκεφτόμαστε γι' αυτή, να γράφουμε γι' αυτή, κι όλο αυτό να είναι φαν, να 'χει και αυτοσαρκασμό. Στα σχήματα όπου ήμουν υπήρχε μια τάση –ή τουλάχιστον έτσι το εισέπραττα εγώ- ότι πρέπει να είμαστε σοβαροί και να βγάζουμε «ανάλυση».

Χ: Στο περιοδικό τότε, οι ηλικίες ήταν πολύ μικρές. Μεταξύ 20-30 ετών. Και ήταν δύσκολο πράγμα το γράψιμο. Πάντα είναι δηλαδή.

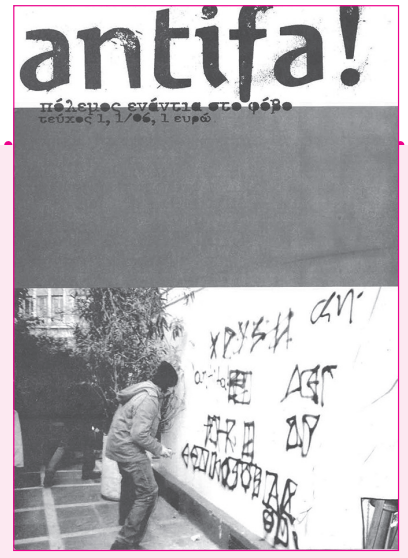

Το πρώτο τεύχος. Έτος 2006, μήνας Γενάρης. Στυλ αντιναζί και καμπάνια «ενάντια στην εθνομαλακία».

Τεύχος 24, 6/2011: Δεν γοητευόμαστε από τις σειρήνες των «Αγανακτισμένων». Το βλέμμα μας στραμμένο στο πογκρόμ στον Άγιο Παντελεήμονα.

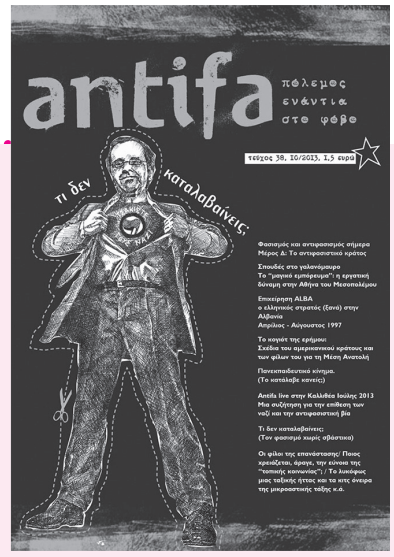

Τεύχος 38, 10/2013. Οι σειρήνες του «αντιφασιστικού» κράτους. Αλλά ξέρουμε ήδη για τον φασισμό χωρίς σβάστικα.

Αλλά το περιοδικό μέσα από αυτό το στυλ -γράψε από την εμπειρία κάτι, ή διάβασε κάτι και γράψε- ήταν και πεδίο να μάθεις. Ήταν ανοικτό πράγμα, μπορούσε να εξασκηθεί κανείς. Εκτός όμως από εξάσκηση ήταν και γραμμή για το εσωτερικό μας. Και είχε απήχηση, μας έπαιρναν στα σοβαρά διάφοροι, γιατί όντως αντιπροσώπευε αυτή την καινούρια οργανωτική δομή που στήναμε. Αυτή η εμπειρική γνώση από τα κάτω έβγαζε κάτι καινούριο, κι αυτό ήταν πολύ επιμορφωτικό. Και δεν έγινε με σχέδιο. Απλά δούλευαν οι antifa ομάδες κι έτσι δούλευε καλά και το περιοδικό.

2009-2012, περίοδος δεύτερη: Η ενηλικίωση

A: Η ενηλικίωση... Τότε έπιασα για πρώτη φορά το περιοδικό στα χέρια μου. Το τεύχος 24 με θεματολογία: Αγανακτισμένοι στο Σύνταγμα και πογκρόμ ενάντια στους μετανάστες στον Άγιο Παντελεήμονα.

K: Η περίοδος αυτή ξεκίνησε επίσης με τη διάσπαση των αυτόνομων. Έχει τη σημασία του αυτό, γιατί εμείς τότε βρεθήκαμε χωρίς χώρους, βιβλία, υλικοτεχνικές υποδομές. Αυτό ήταν πιεστικό απ' όλες τις απόψεις. Αλλά και δημιουργικό ταυτόχρονα. Αρχίζαμε να καταλαβαίνουμε ότι πρέπει με αποκλειστικά δικές μας δυνάμεις να πούμε ό,τι πρέπει να ειπωθεί για να επιβιώσει το εγχείρημα. Από την άλλη, σε αυτό το διάστημα άρχισε να στήνεται μια γνώμη για το κράτος πιο συνεκτική από ό,τι στην προηγούμενη περίοδο. Επίσης, συστάθηκε η συνέλευση autonome antifa και κυκλοφόρησε η μπροσούρα «Ο φασισμός χωρίς σβάστικα» που έδωσε κατευθύνσεις στο περιοδικό. Η μπροσούρα μάς οδήγησε σε περιοχές που περιέγραφε ο Sergio Bologna, δηλαδή στο κράτος πρόνοιας ως κάτι εχθρικό για την εργατική τάξη. Αυτές οι εκδόσεις [σημ: Ο φασισμός χωρίς σβάστικα, εκδ. autonome antifa και S. Bologna, «Ναζισμός και εργατική τάξη», εκδ. antifa scripta] κυκλοφόρησαν ταυτόχρονα και δεν ήταν σκέτα βιβλία, ήταν και κατευθύνσεις πολιτικές. Αυτά με τη σειρά τους γέννησαν την ανάγκη να υπάρχει μια μελέτη της ελληνικής ιστορίας –ειδικά της δεκαετίας του 1940. Από εκεί προέκυψε η στήλη «Σπουδές στο γαλανόμαυρο». Και βέβαια, παρακολουθούσαμε το φαινόμενο «άνοδος της Χρυσής Αυγής». Δηλαδή, εμείς ήμασταν που λέγαμε ότι αυτή η κοινωνία είναι φασιστική και μέχρι να το πούμε, η Χρυσή Αυγή από περιθωριακή γκρούπα έγινε τρίτο κόμμα σε δύναμη.

X: Στο περιοδικό σταδιακά καταλάβαμε ότι, άντε, θα γράψεις για τους καραφλούς μία, θα γράψεις δύο, θα πεις ότι ο φασισμός είναι κακός, αλλά πόσα τεύχη μακριά θα σε έβγαζε κάτι τέτοιο; Ανακαλύψαμε ότι αν ασχοληθείς με την ιστορία του ελληνικού φασισμού, θα βρεις ιστορίες που δεν τις έχει πει κανένας. Και διαπιστώσαμε ότι στην καπιταλιστική ιστορία ευρύτερα, ο φασισμός είναι το ζήτημα που έχει αποκρυφτεί περισσότερο. Και άρα ο αντιφασισμός δεν είναι τετριμμένο ζήτημα. Οπότε βρήκαμε τρόπους να προσεγγίζουμε τέτοια θέματα χωρίς να έχουμε σπουδάσει ιστορία. Για πολλά ζητήματα: θες την ιστορία των μεταναστών στη Μεγάλη Βρετανία, θες την ιστορία των νομοθεσιών για τη μετανάστευση.

K: Είναι χαρακτηριστικό ότι π.χ. η ενασχόληση με την άνοδο της Χρυσής Αυγής οδήγησε στην έκδοση «Επιτροπές Κατοίκων». Δηλαδή το κράτος-μαφία, ο Άγιος Παντελεήμονας ως ανοικτό στρατόπεδο συγκέντρωσης, το αστυνομικό τμήμα όχι ως κυνηγός του εγκλήματος αλλά ως οργανωτής και πυκνωτής της μαφίας. Τότε έγινε και η εξέγερση των μεταναστών στο κέντρο της Αθήνας, με αφορμή το σκίσιμο του Κορανίου από μπάτσο σε αστυνομικό έλεγχο στην Ομόνοια (5/2009). Αυτό μας έφερε στον Martin Lux [σημ: Antifascist 77, εκδ. antifa scripta], δηλαδή στο τι έγινε με τη δεύτερη και την τρίτη γενιά μεταναστών στη Βρετανία. Οπότε μπορούσαμε να υποστηρίξουμε ότι η εξέγερση των μεταναστών στο κέντρο της Αθήνας δεν ήταν θρησκευτικό παραλήρημα αλλά εξέγερση του πολυεθνικού προλεταριάτου. Επίσης, επειδή είχαμε ρίξει πολλή δουλειά γύρω από το θέμα φασίστες, όταν εμφανίστηκε η Χρυσή Αυγή άρχισαν διάφοροι να μας παρατηρούν σαν κάποιους με πετυχημένη πολιτική κατεύθυνση.

A: Άλλαξε αρκετά και η σύνθεση στη σ.ο. αυτή την περίοδο, έτσι δεν είναι;

X: Όντως, ήρθαν πολλοί. Από τη federaction που διαλυόταν, όποιος μπορούσε να γράφει μπήκε στην σ.ο. Εκείνη την περίοδο έγιναν και διάφορα οργανωτικά «πραξικοπήματα», δηλαδή παρατήσαμε την ιδέα της αυτόνομης ομάδας, είπαμε ότι θα φτιάξουμε συνέλευση για να είμαστε όλοι μαζί, και θα κρατήσουμε το περιοδικό.

O: Άμα κάναμε έναν κατάλογο γι' αυτή την περίοδο, έχει όλες τις καινοτομίες μαζεμένες. Δηλαδή: έκδοση «Σχεδόν Αόρατοι» και η παρανομοποίηση της εργασίας ως κρατική στρατηγική για τη μετανάστευση. Ο φασισμός χωρίς σβάστικα. Οι μεταφράσεις από Martin Lux, Sergio Bologna. Η στήλη Γαλανόμαυρο και οι «Επιτροπές Κατοίκων». Και το πορτοκαλί βιβλίο του G. Caffentzis [σημ.: Η εργασία, η ενέργεια, η κρίση και το τέλος του κόσμου, εκδ. Αρχείο 71].

A: Και παρένθεση: η έκδοση «φασισμός χωρίς σβάστικα» έχει στη βιβλιογραφία της πέντε βιβλία που εκδώσαμε τα επόμενα χρόνια.

O: Δηλαδή τα πράγματα στα οποία ανατρέχουμε ακόμα. Θέλω να πω ότι είναι αισθητή η αλλαγή σε αυτή την περίοδο σε σχέση με την προηγούμενη.

2012-2015, τρίτη περίοδος: Πατάμε στα πόδια μας

A: Και εδώ υπάρχουν καινοτομίες. Φτιάχτηκαν οι antifa πυρήνες, στην Καλλιθέα (φθινόπωρο 2012) και στο Χαλάνδρι (Σεπτέμβριος 2013). Κι έχει έρθει καινούριος κόσμος. Και πάλι αλλάζει η ηλικιακή σύνθεση στο antifa. Για εμάς που ήμασταν τότε οι πιο μικροί, η σειρά κειμένων «Φασισμός και Αντιφασισμός» ήταν πολύ επιδραστική. Δηλαδή λειτουργούσε ως οδηγός για να καταλαβαίνουμε την επικαιρότητα του διμήνου. Και ευρύτερα, το περιοδικό ήταν επιδρα-

στικό. Θυμάμαι ότι στο στέκι του Φυσικομαθηματικού όπου πήγαινα, υπήρχαν πάντα από ένα-δυο αντίτυπα από κάθε τεύχος στο τραπέζι. Και πάντα συζητιόταν, θετικά ή αρνητικά.

Ο: Αυτή η περίοδος μοιάζει σαν να δρέπονται τα οφέλη της προηγούμενης. Δηλαδή πολλοί από τους ανθρώπους που ήλθαν στο antifa έχουν περάσει από τους Αγανακτισμένους στο Σύνταγμα. Και ξανασυναντιόμαστε εδώ, όχι από κοινή διαδρομή, αλλά κατά τύχη, και λέμε «Ωχ! Τι κάνεις εσύ εδώ;». Το πρώτο τεύχος που πήρα στα χέρια μου ήταν τον Μάιο του 2012: τρεις από εσάς ερχόσασταν στο σχολείο μου, μοιράζοντας το έντυπο δρόμου της συνέλευσης autonome antifa. Και καθώς τα λέγαμε στο όρθιο, κάποια στιγμή μου είπε ένας: «Να, βγάζουμε αυτό το περιοδικό». Και το βγάζει και μου το δίνει. Θέλω να πω ότι το περιοδικό δεν αντιμετωπιζόταν ως κάτι απρόσιτο. Κυκλοφορούσε σε στυλ «πάρτο στην είσοδο του σχολείου, άμα θες κάτι παραπάνω». Κι αυτό δούλευε. Ο συνδυασμός μοίρασμα σε σχολείο και γραπτές επιδραστικές γνώμες, τελικά, προσέλκυε διάφορους μικρής ηλικίας που ήταν σε φάση «σιγά μην κάνω εγώ τον Αγανακτισμένο».

Χ: Μας δέχονταν ως συντρόφους που κάνουν μια δουλειά. Κι αυτό θέλαμε να ήμαστε. Κι αυτό είμαστε. Νομίζω ότι εξαρχής νιώθαμε ότι ο ρόλος του περιοδικού είναι να δημιουργεί μια κοινή, συλλογική γνώμη. Αλλά για να εκφράζει μια συλλογική γνώμη θα έπρεπε να ακούει τι θέλουν οι άλλοι, δεν μπορούσες να τη βγάζεις έτσι απ' το μυαλό σου. Π.χ. τα κείμενα «Φασισμός και Αντιφασισμός» δεν θα είχαν γραφτεί άμα δεν είχαν φτιαχτεί οι antifa πυρήνες. Επιπλέον, είχαμε όλοι πάντα την έγνοια να γνωριζόμαστε, να ξέρουμε το ποιος είναι ποιος, παρά το χάσμα το ηλικιακό. Το «έλα στο περιοδικό» το δουλεύαμε επίσης. Να είναι ανοικτό το περιοδικό, να είναι ανοικτά όλα και να μην εμποδίζεται κάποιος να πάει κάπου. Ήμασταν πάντα πεισμένοι ότι αυτό που κάνουμε μπορεί να το μάθει κι άλλος.

Ο: Το 2014 κυκλοφόρησε η έκδοση «Η στρατηγική της Ανατολικής Μεσογείου». Τότε, είχε προταθεί να έρθουν στη σ.ο. όσοι ήθελαν, για να προετοιμάσουμε μια σχετική εκδήλωση, να διαβάζουμε κάτι όλοι μαζί, βδομάδα τη βδομάδα. Είχαμε έρθει διάφοροι τότε. Και μετά την εκδήλωση, έγινε ένα κάλεσμα «ελάτε στο περιοδικό». Δηλαδή δεν είπε κάποιος από μόνος του «θέλω να μπω στο περιοδικό».

Χ: Ποτέ δεν είπε κάποιος «θέλω να μπω στο περιοδικό». Μαλάκας ήταν; (γέλια)

Α: Επίσης, μεταξύ 2012-2015, ανακαλύψαμε τη γεωπολιτική των αφεντικών. Τότε εμφανίστηκαν τα πρώτα κείμενα περί εμπορικού πολέμου, μερκαντιλισμού κλπ. Δηλαδή είναι μια περίοδος όπου ανακαλυπτόταν η εξωτερική πολιτική του ελληνικού κράτους σε όλες τις πτυχές της.

2015-2019, περίοδος τέταρτη: Η ανακάλυψη του εθνικοσοσιαλισμού

Π: Καυτός και σοκαριστικός Ιούλιος 2015. Έχει: συριζα-ανελ στην εξουσία, δημοψήφισμα, τράπεζες κλειστές, ουρές στα ΑΤΜ. Και η συνέλευση autonome antifa μέσα σε έναν μήνα έκανε δύο διαδηλώσεις. Η μία, ενάντια στην εξωτερική πολιτική του ελληνικού κράτους (ΑΟΖ, τριμερείς συμμαχίες κλπ) -δεν είχε κόσμο και απογοητεύτηκαμε, γιατί όλα τα βλέμματα ήταν στραμμένα στο δημοψήφισμα. Και μια δεύτερη, στόμα με στόμα, στο Χαλάνδρι με πανό «Κρίση σημαίνει μισοί μισθοί, διπλάσιοι μπάτσοι». Το θέμα της ήταν «ο αστυνομικός της γειτονιάς» που πιλοτικά είχε εξαγγελθεί ότι θα εφαρμοζόταν σε Χαλάνδρι και Καλλιθέα. Οπότε, απ' τη μια είχαμε την ενασχόληση με την εξωτερική πολιτική, κι απ' την άλλη είχαμε τη ματιά μας στο εσωτερικό, στη μηδενική ανοχή. Το τεύχος του Ιουλίου 2015 τα έχει μαζεμένα όλα αυτά. Επίσης, στο ίδιο τεύχος εκφράζαμε τη γνώμη ότι την κυβέρνηση συριζανελ τη στήριξαν οι Έλληνες εφοπλιστές και οι Έλληνες φαρμακοβιομήχανοι.

Χ: Ένας απ' το περιοδικό είχε μπει στον κόπο να διαβάσει ποιο ήταν το δίλημμα «ναι ή όχι» και είχε διαπιστώσει ότι στην ουσία η αριστερά καλούσε τον κόσμο να ψηφίσει «όχι» στη μείωση των στρατιωτικών δαπανών, «όχι» στην αύξηση της φορολογίας των Ελλήνων εφοπλιστών και φαρμακοβιομηχάνων...

Π: Επίσης είναι η περίοδος όπου φούντωσε η λεγόμενη προσφυγική κρίση. Παιζόταν ξανά «το θέαμα των συνόρων», η ρητορική «τα νησιά βουλιάζουν», ενόσω το ελληνικό κράτος διεξήγαγε μια παράλληλη διαπραγμάτευση με την Ε.Ε. «στάξτε κι άλλα λεφτά». Λίγο μετά, εμφανίστηκαν στο χώρο διάφοροι που «οργάνωναν» μετανάστες.

Ο: Είναι και μια περίοδος που άλλαξε πάλι η σύνθεση της σ.ο. του περιοδικού. Μπήκαν περίπου δέκα άνθρωποι. Οι antifa πυρήνες ήταν πολύ ενεργητικοί, αναζητούσαν θέματα, γιατί επί σύριζα το θέμα «φασίστες» υποτίθεται είχε «τελειώσει». Κι όλο αυτό έδινε feedback στο περιοδικό.

Κρ: Αναδύθηκε επίσης το ραπ, η δημιουργία του boavista, του north side raps.

Ο: Ναι, το οργανωτικό απλώθηκε σε διάφορα κοινωνικά πεδία. Και άνθρωποι που έχουν μπει στη σ.ο. ασχολούνται με αυτά και γράφουν. Για το δημόσιο χώρο, τη δημόσια τάξη, τα «αθώα πράγματα» που κάνουν οι αριστεροί αλλά δεν είναι τόσο αθώα.

Ρ: Εμένα, τότε είναι που πέφτουν τεύχη του περιοδικού στα χέρια μου. Είχα περάσει το 2015 στο Πάντειο και ήμουν σε αριστερό φοιτητικό σχήμα. Εκεί, μας είχαν ρίξει γραμμή οι αριστεροί να πηγαίνουμε στο City Plaza [σημ. ξενοδοχείο που χρησιμοποιήθηκε για στέγαση μεταναστών] να καθαρίζουμε τουαλέτες.

Σ: Εγώ θυμάμαι να έρχομαι σε επαφή με τεύχος antifa κάπου το 2018, με τη Συμφωνία των Πρεσπών. Είχε γίνει εκδήλωση του antifa south για το θέμα αυτό. Μπήκα τότε στο south, και το περιοδικό το παρακολουθούσα μέσα από την πορεία του πυρήνα.

Ο: Μιας και το θύμισες. Η ενασχόλησή μας με τη συμφωνία των Πρεσπών είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα που περιγράφει καλά το οργανωτικό μας. Οι αριστεροί έλεγαν ότι έχουν ξεσπάσει «φασιστικές καταλήψεις» στα σχολεία. Εμείς ωστόσο, απ' τη μια μιλούσαμε για την εξωτερική πολιτική του ελληνικού κράτους, απ' την άλλη γνωρίζαμε από πρώτο χέρι ότι οι καταλήψεις στα σχολεία δεν ήταν φασιστικές. Γιατί μαθαίναμε τι γίνεται μέσα στα σχολεία, καθώς οι antifa πυρήνες είχαν σχέσεις με μαθητές, συζητούσαν και μάθαιναν.

Κρ: Που τελικά ήταν αντι-φασιστικές καταλήψεις! Απλά οι αριστεροί πήραν μια φασιστική κατάληψη στο Γέρακα, την έκαναν θέμα και μετά έλεγαν ότι παντού ξεπηδούν φασιστικές καταλήψεις.

Θ: Εγώ ήρθα σε επαφή με το περιοδικό το 2018. Ήμουν τότε 19 χρονών, φοιτητής στην Κρήτη, και είχα στείλει στη συνέλευση να μου δώσουν αυτοκόλλητα και έλαβα αυτοκόλλητα με περιοδικό μαζί. Στο περιοδικό έβρισκα ζητήματα από όλη αυτή την κατάσταση που ζούσα εκεί, μακεδονικό, μετανάστες, μκο κλπ. Και φτιάξαμε και την ομάδα antifa ασκέρι που δούλεψε για δυο χρόνια. Ασχολούμασταν με τη διαχείριση των μεταναστών στο νησί από τη μαφία, τους φασίστες, που συχνά ήταν και τα αφεντικά της ελαιοπαραγωγής.

Χ: Είχαμε ωστόσο και αποτυχίες αυτή την περίοδο. Αυτό που νομίζαμε, ότι μπορεί να εκπαιδευτεί κανείς μέσω του περιοδικού σε μια κριτική προσέγγιση της επικαιρότητας, πέτυχε και δεν πέτυχε. Δηλαδή φάνηκε ότι δεν θέλουν όλοι να το κάνουν. Επίσης, η υπόθεση Σύριζα μας διέβρωνε αρκετά. Γύρω-γύρω, ο χώρος προσλαμβανόταν και το θέμα δεν ήταν ότι προσλαμβανόταν καθαυτό, αλλά ότι διαμόρφωνε τις αντίστοιχες ιδεολογίες. Δηλαδή ότι το camp είναι καλό, οι ΜΚΟ είναι εντάξει, να κάνουμε κανέναν συνδικαλισμό στις ΜΚΟ, να πάμε καμιά κουβέρτα και μετά να πληρωθούμε για να πάμε κι άλλη κουβέρτα. Ήταν δύσκολο ήταν να κατανοήσεις το φαινόμενο Συριζα και τις πολιτικές του. Και το ποιος δουλεύει για ποιον στο χώρο. Δηλαδή, ότι αυτός που έλεγε «καθαρίστε τις τουαλέτες στο City Plaza» ήταν ο ίδιος που ήταν κυβέρνηση. Φοβερό!

2019-2022, περίοδος πέμπτη: Το πείραμα

Α: 2019... Κυβέρνηση ΝΔ. Πέσιμο στις καταλήψεις στα Εξάρχεια – εμείς, έχουμε παρκαρισμένη διμοιρία έξω απ' την κατάληψη. Εφαρμογή αυστηρή του αντικαπνιστικού νόμου. Ταυτόχρονα, ξεκινούσε ο χαμός με τους ξενοδόχους στα νησιά για τους μετανάστες. Στα τεύχη του φθινοπώρου-χειμώνα του 2019 γράφαμε για το μεταναστευτικό αρκετά και η συνέλευση autonome antifa έκανε την εκδήλωση

Τεύχος 69, 3/2020. Οι πρώτες καμπάνες περί ιού.

Τεύχος 70, 5/2020. Τεύχος που κυκλοφόρησε εν μέσω κοβιντοτρέλας, χούντας και απαγόρευσης κυκλοφορίας.

Τεύχος 79, 3/2022: Ο ιός ξεχνιέται σε μια μέρα. Ξεκινάει ο πόλεμος στην Ουκρανία. «Βρε για δες τι είχε κάτω απ' τη μάσκα!».

«Ο ρατσισμός ως υλικό συμφέρον». Μετά τα Χριστούγεννα του 2019, ακολούθησε ένα δίμηνο τρέλας, η «ασύμμετρη απειλή στον Έβρο» κλπ. Ταυτόχρονα, έσκασαν οι πρώτες καμπάνες περί ιού. Πιάσαμε αυτό το θέμα σε ένα μικρής έκτασης κείμενο στο Μήπως –προτού δηλαδή έλθει η υπόθεση του ιού στα σοβαρά στην Ελλάδα- και καθώς το περιοδικό πήγαινε στο τυπογραφείο, το θέμα ιός άρχισε να παίζει όντως στα σοβαρά. Το αμέσως επόμενο τεύχος κυκλοφόρησε σε απαγόρευση κυκλοφορίας. Μεγάλη στιγμή! Παράλληλα, αποφασίσαμε να δημοσιεύουμε κείμενα στο site, ανοίξαμε ξανά τη σ.ο., ήρθαν και άλλοι άνθρωποι, γράφονταν κείμενα με ρυθμούς καθημερινούς.

Ο: Γενικός τίτλος «Τι σκατά γίνεται» και μας διάβαζαν τότε διάφοροι μετά μανίας.

Α: Ναι, το site εκτοξεύτηκε και αρκετά κείμενα έγιναν viral –ειδικά το «Όχι άλλοι γιατροί». Το τεύχος 70 κυκλοφόρησε, όπως είπα, σε απαγόρευση κυκλοφορίας και κολλήσαμε και αφίσα γι' αυτό. La resistance… Φτιάχτηκαν και νέοι antifa πυρήνες. Τον επόμενο ενάμισι χρόνο, η θεματολογία του περιοδικού αφορούσε σχεδόν αποκλειστικά πτυχές της καραντίνας. Πολλά κείμενα προέκυψαν από συζητήσεις που οργανώναμε με τους πυρήνες και θέμα τι κάναμε, πως την παλέψαμε και τι καταλάβαμε από το τελευταίο δίμηνο.

Χ: Ήταν μια πανικόβλητη περίοδος. Έμοιαζε λίγο με την περίοδο ανόδου της Χρυσής Αυγής. Όπου, όπως και τότε, ανάμεσα σε άλλα που κάναμε, γράφαμε αρκετά, για να βάλουμε σε τάξη τα μυαλά μας. Το περιοδικό προσπαθούσε να λειτουργήσει σαν συγκολλητική ύλη, τη στιγμή που όλα γύρω σου φώναζαν «διαλύσου!». Και οριακά τα κατάφερε.

Π: Πάντως, διάφοροι μας είπαν ότι ήταν μια ψυχολογική «ανάσα» τα κείμενα που αναρτούσαμε στο site επί καραντίνας.

Χ: Εκείνη την περίοδο ήλθε πολύς κόσμος στο antifa. Πράγμα αναμενόμενο. Ταυτόχρονα όμως, αυτό πήγε και να μας διαλύσει. Γιατί ενόσω αυτή την περίοδο ο α/α χώρος γινόταν κρατικό εξάρτημα, διάφοροι απογοητευμένοι έρχονταν σε εμάς, χωρίς να κάνουν την αναγκαία αυτοκριτική. Τα προβλήματα που προέκυψαν δεν τα είχαμε καταλάβει καλά.

Α: Να προσθέσω και το άλλο. Τον πρώτο ενάμισι χρόνο της καραντίνας, τα κείμενα στο περιοδικό καταπιάνονταν με τη μεγάλη εικόνα του ιού (εμπορικός πόλεμος, διακρατικοί ανταγωνισμοί), αλλά και με την εικόνα στο μικροεπίπεδο, τι γίνεται στις γειτονιές κλπ. Αφήσαμε όμως άλλα σημαντικά θέματα. Π.χ. η επόμενη ενασχόλησή μας με τον παγκόσμιο πόλεμο στη Μέση Ανατολή ήταν τον Μάιο του 2021. Με κείμενο για την ελληνική εξωτερική πολιτική που περνάει από τη Σαουδική Αραβία, όπου σχολιάζαμε και την αποστολή patriot. Την ενασχόληση, δε, με το μεταναστευτικό την αφήσαμε.

Χ: Είχαν παγώσει και αυτά τα θέματα.

Α: Βασικά, είχαν παγώσει οι ειδήσεις γι' αυτά τα θέματα. Πάντως, με τη λήξη της καραντίνας, όλα ήταν χειρότερα. Η καραντίνα συνεχίστηκε με άλλα μέσα. Η επίθεση στην εργατική νεολαία (τα ΕΠΑΛ στην ειδησεογραφία). Η αλληλουχία κρίσεων και καταστροφών: θεομηνίες, πυρκαγιές, ενέργεια, πληθωρισμός. Και η περίοδος κλείνει, με την αποχώρηση πολλών μελών που είχαν μπει στο σ.ο. στην αρχή της καραντίνας.

2022-σήμερα, έκτη περίοδος: Τόσο σωστοί και τόσο λάθος…

Ο: Έχουμε ψυλλιαστεί ότι κάτι δεν πάει καλά με το οργανωτικό μας και ξεκινάμε τη σειρά κειμένων για την ιστορία της Αυτονομίας. Παράλληλα, παίρνουμε στα σοβαρά το «οι χίλιες κρίσεις που είναι μία». Αμφισβητούμε την έννοια «κρίση». Εστιάζουμε στην «πολεμική προετοιμασία» και στη σχέση της με την καθημερινότητα. Δηλαδή: νοίκια, ρεύμα, τιμές εμπορευμάτων και τα λοιπά.

Χ: Δηλαδή, αυτό που καταλάβαμε από την περίοδο του κόβιντ ως «πολεμική οικονομία». Ένα όχημα για να καταλάβουμε τις εξελίξεις από το 2022 κι έπειτα, από το ξέσπασμα του πολέμου στην Ουκρανία και μετά.

Ο: Έχει επίσης σημασία ότι αυτά τα δύο, δηλαδή η κατάδυση στο παρελθόν μας και η έμφαση στο να καταλάβουμε την «πολεμική οικονομία», τώρα τελευταία αρχίζουν και συγκλίνουν. Δηλαδή κάτι έχουμε καταλάβει από το ζήτημα πολεμική προετοιμασία. Κάτι έχουμε καταλάβει από την κατάδυση στο παρελθόν μας. Κι αρχίζουμε να μιλάμε λίγο λιγότερο για το τι διάολο είναι η πολεμική οικονομία και περισσότερο για το τι να κάνεις και πώς εναντίον της. Με λίγο περισσότερη αυτοπεποίθηση. Είναι το διάστημα του τελευταίου έτους, δηλαδή.

Χ: Επίσης ασχολούμαστε ξανά με τον διακρατικό ανταγωνισμό. Προσεγγίσαμε την υπόθεση Γάζα εξαρχής ως έναν πόλεμο στη Μέση Ανατολή. Και νομίζω ότι αυτό είναι από τις επιτυχίες μας.

Π: Η περίοδος είναι ακόμα σε εξέλιξη. Το λέω γιατί ήρθε η ώρα να βάλουμε εδώ μια άνω τελεία. Κάποιο τελευταίο σχόλιο;

Α: Ναι, έχω εγώ. Τελικά, έχει περάσει πολύς κόσμος από την σ.ο. του περιοδικού. Όπως πρόχειρα τα υπολογίζω, είναι καμιά σαραντάρια άνθρωποι.

Κρ: Μήπως είσαι υπερβολικός;

Α: Τι; Κάτσε να σου τους απαριθμήσω…